

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **Y. S.**
státní příslušnost Ukrajina

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 04 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. OAM-12404-8/ZR-2024,
o platnosti zaměstnanecké karty,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost žalobcovy zaměstnanecké karty a stanovil mu lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce byl pravomocně

odsouzen za úmyslný trestný čin [přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“)].

II. Podstatný obsah správního a soudního spisu a dosavadní průběh řízení

2. Žalobce se v České republice zdržuje od srpna 2020 na základě povolení k pobytu – zaměstnanecké karty vydané pro oblast „obsluha strojů na výroba zpracování potravin“. Posledně pracoval jako pekař. Na území České republiky žalobce žije s družkou, H.K., narozenou X, a jejich společnou dcerou, S. S., narozenou X. Družka žalobce disponuje zaměstnaneckou kartou s platností do 30. 6. 2026, nezletilá dcera žalobce pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodičů.
3. Žalovaný dne 25. 10. 2024 zahájil z moci úřední řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Zjistil totiž, že žalobce byl trestním příkazem (Okresního soudu v Ostravě ze dne 28. 8. 2024, č. j. 12 T 96/2024-58) uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců podmíněně se stanovením zkušební doby v trvání 18 měsíců; žalobci soud tímž příkazem uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let. Dle trestního příkazu žalobce dne 1. 8. 2024 záměrně řídil osobní motorové vozidlo po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů a při kontrole hlídkou Police České republiky mu byla naměřena hodnota 3,83 g/kg, resp. 3,98 g/kg alkoholu v dechu, a nacházel se tak ve stavu neslučitelném s bezpečným řízením motorového vozidla.
4. Uvedenému odpovídá i výpis z evidence rejstříku trestů, jak je žurnalizován ve správním spise. Plyne z něj mj. že výše označený trestní příkaz nabyl právní moci dne 1. 10. 2024, zkušební doba trvá do 1. 4. 2026.
5. Žalovaný vyzval žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí dne 22. 11. 2024. Žalobce se se spisem seznámil dne 9. 12. 2024 a písemně dne 19. 12. 2024 vyjádřil své stanovisko. Sdělil, že dne 29. 11. 2024 podal žádost o zahrazení dle § 105 odst. 3 trestního zákoníku; tu k vyjádření doložil. Rovněž uvedl, že zrušení zaměstnanecké karty by mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Na území České republiky žije s družkou a nezletilou dcerou. Zrušení zaměstnanecké karty by vedlo k ukončení pracovního vztahu, byl by nezaměstnaný a bez finančních prostředků pro rodinu. Rozhodnutí by mu též uložilo povinnost vycestovat na Ukrajinu, kde probíhá válka. Bylo by tedy porušením principu non-refoulement. Na Ukrajině by byl vystaven mučení či jiném nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestu z důvodu porušení pravidel mobilizace. Žalobce doložil i čestné prohlášení své družky, podle něhož soužití s žalobcem trvá 7 let; mají společnou dceru.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v řízení byly splněny podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty a současně i ostatní zákonné podmínky pro jeho vydání.

III. Obsah žaloby

7. Včasnou žalobou se žalobce domnívá, že napadeným rozhodnutím žalovaný poškodil jeho práva.

8. Napadené rozhodnutí má za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost spatřuje v nevypořádání se s jeho tvrzením o tom, že došlo k zahlazení odsouzení, jakož i pro nedodatečné odůvodnění otázky přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
9. Žalobce se dále bez bližšího odůvodnění domnívá, že žalovaný porušil „čl. 5 odst. 4 Směrnice EP a Rady 2011/78/EU ze dne 13. 12. 2011“.
10. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené, zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, žalobce má v České republice družku a nezletilou dceru. Napadené rozhodnutí mu ukládá povinnost vycestovat na Ukrajinu, kde probíhá válka.
11. Napadené rozhodnutí též porušuje princip non-refoulement. Žalobce nedisponuje dočasnou ochranou či dlouhodobým vízem v jiném členském státě EU. Z důvodu ozbrojeného konfliktu se nemůže vrátit na Ukrajinu, kde by mohl být ohrožen jeho život, mohl by být mučen a podroben nelidskému či ponižujícím zacházení či trestu. Jeho navrácení je v rozporu d čl. 2 a 6 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“).
12. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný nesouhlasí s žalobními body a zdůrazňuje, že žalobce sám zapříčinil zrušení své zaměstnanecké karty, neboť se dopustil úmyslného trestného činu. Porušil zákony České republiky, a připravil se tak o výhody, které mu a jeho rodině pobyt a možnost zaměstnání přinášely. Jeho trestnou činnost nelze považovat za běžnou záležitost. Navrhuje žalobu zamítnout
14. Požadavek žalobce na zohlednění zahlazení jeho trestního odsouzení je nesmyslný. Dle výpisu z rejstříku trestu žalobce trest ani nevykonal. Logicky tedy nemůže být zahlazen
15. Žalovaný dále poukazuje na obecnost žaloby. Ta jen odkazuje na některá ustanovení, která měl porušit, aniž by však tvrzená porušení konkretizovala. Žalovaný se k těmto námitkám nemůže ani vyjádřit.
16. Žalovaný si uvědomuje složitost situace na Ukrajině. Probíhající ozbrojený konflikt v zemi původu žalobce ovšem nemůže sloužit k automatické ochraně cizinců, kteří páchají trestnou činnost. Zdůrazňuje, že žalobci neuložil povinnost vrátit se na Ukrajinu, ale povinnost vycestovat z území České republiky. Z tohoto důvodu nemohl ani porušit princip non-refoulement. Je na žalobci, kam vycestuje.
17. Žalobce v průběhu celého řízení nekonkretizoval, jak by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života. Označil pouze svou družku a dceru. Pouhá přítomnost blízkých příbuzných na území České republiky automaticky neznamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
19. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
20. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Též výčet údajně porušených ustanovení v žalobě, který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). V souladu s těmito právními názory postupoval zdejší soud i v projednávané věci.
21. V žalobě soud identifikoval tyto stěžejní žalobní námitky: nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nevyporádání se s tvrzením o zahlazení odsouzení a o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (V. 1.); porušení práva na soukromý a rodinný život (V.2.); porušení principu non-refoulement (V.3.).

V. 1. Nepřezkoumatelnost

22. Judikatura se ustálila na závěru, že není namístě klást přemrštěné, příliš formální a nepřiměřeně vysoké požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost soudem je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je dána pouze hrubými vadami správního rozhodnutí, z nichž jednou je nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
23. Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze vycházet z judikatury vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, kasační soud uvedl, že nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
24. V obecné rovině krajský soud konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval. Je z něj patrné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl, a jak hodnotil zjištěné skutečnosti. V potřebné míře podrobnosti popsal a

objasnil konkrétní okolnosti věci, zdůraznil, že žalobce byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, do nepříznivého postavení se dostal vlastním zaviněným porušením právního řádu České republiky. Vysvětlil, že žádost o zahlázení je irelevantní, neboť žalobce na první pohled nesplňuje ani jednu z předpokládaných zákonných podmínek. Podotkl, že napadené rozhodnutí žalobci nestanoví povinnost vycestovat na Ukrajinu. Též nezasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný vyhodnotil i ekonomické aspekty pobytu žalobce. Zabýval se probíhajícím válečným konfliktem na Ukrajině. Z pohledu nejlepšího zájmu dítěte posoudil přítomnost nezletilé dcery žalobce na území České republiky.

25. Uvedené odůvodnění považuje krajský soud s ohledem na předmět souzené věci za zcela dostačující a plně v souladu s rozhodovací praxí správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020–33).
26. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003–52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004–73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007–64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005–245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017–38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Takový vadami napadené rozhodnutí netrpí. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016–123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).
27. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí konkrétně v nevypořádání jeho tvrzení o zahlázení odsouzení a o (ne)přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Jeho tvrzením nelze přisvědčit.
28. Otázce zahlázení žalovaný věnuje pasáž v posledním odstavci na straně 4. napadeného rozhodnutí. Zcela přehledně uvádí, proč nemůže úvaha žalobce o možném zahlázení jeho trestu obstát. Těmto závěrům nelze ostatně nic vytknout ani z pohledu věcného. Žalovaný správně odkazuje na skutečnost, že samotné podání žádosti o zahlázení je irelevantní. V době rozhodování žalovaného trest zahlázen nebyl; ostatně ani zahlázen nemohl být, neboť žalobce k tomuto datu trest ani nevykonával, a nesplnil tak zákonem přepokládané podmínky zahlázení (viz § 105 odst. 3 trestního zákoníku). Trestním příkazem byl totiž žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců podmíněně se stanovením zkušební doby v trvání 18 měsíců; dále k zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na doby 4 let. Trestní příkaz nalézací soud vydal dne 28. 8. 2024, nabyt právní moci 1. 10. 2024.

29. Přitakat nelze ani názoru žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevěnoval otázce přiměřenosti jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
30. Byť žalovaný nejprve deklaruje, že mu nepřislušní se zabývat dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, od posledního odstavce strany 3. po první odstavec strany 5. a dále pak v odstavci třetím strany 5. (a ostatně i v pasáži určené nejlepšímu zájmu dítěte na straně 6. a 7.) se této problematice podrobně věnuje a provádí test proporcionality. K samotnému věcnému posouzení této otázky se soud vyjádří níže, neboť žalobce jaksi vnitřně rozporně učinil předmětem žaloby i věcné posouzení této problematiky, byť její vypořádání má nejprve za nepřezkoumatelné.
31. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.

V. 2. Porušení práva na soukromý a rodinný život

32. Žalobce brojí proti tomu, že žalovaný neposoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu žalobce.
33. Krajský soud předesílá, že pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon tedy žalovanému nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101), včetně případného zvažování různých aspektů spáchaných úmyslných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost a povaha, či rozlišování mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv.
34. Citovaná ustanovení zákona tak stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu v takovém řízení nemá správní orgán povinnost zabývat se dopadem vydaného rozhodnutí a jeho přiměřeností. Nebylo-li odsouzení zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti.
35. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47: „*Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nebírá roli.*“ Dále viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 9, ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51.
36. Krajský soud přesto připomíná, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). V případě zrušení platnosti dlouhodobého pobytu (v tomto případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty) je proto třeba přiměřenost

dopadu rozhodnutí posuzovat i ke konkrétní námitce cizince (srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33), neboť tato povinnost vyplývá přímo z Úmluvy, jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce.

37. Krajský soud se proto neztotožňuje s obecně vysloveným názorem žalovaného, že nebyl povinen se dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývat.
38. Jak již však uvedl výše, žalovaný se i přes tuto deklaraci (poslední odstavec strany 2. napadeného rozduť) poměrně rozsáhle otázce přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života věnuje (viz bod 30 tohoto rozsudku). Činí tak i přes poměrně obecná tvrzení žalobce, který ve svém vyjádření ze dne 19. 12. 2024 poukazuje toliko na přítomnost své družky a dcery na území České republiky a zásah do svého práva na soukromý a rodinný život spatřuje v tom, že v důsledku napadeného rozhodnutí nebude s to rodinu finančně zabezpečit, a bude též nucen opustit Českou republiku a vycestovat na Ukrajinu.
39. Na tomto místě je nutno připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo o vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.
40. V této souvislosti také platí, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o pobytové oprávnění, resp. cizince, kterému je konkrétní pobytové oprávnění odnímáno – je to totiž on sám, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážit nad jinými zájmy a hledisky. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, dle něhož není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení (a to dokonce ani v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu), pokud bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal.
41. Žalobcem uváděné skutečnosti žalovaný hodnotil dostatečně. Zkonstatoval zjištěný skutkový stav ohledně družky a dcery žalobce, poukázal na typy jejich pobytového oprávnění. Podotkl, že nositeli oprávnění k pobytu jsou oba rodiče nezletilé dcery, což znamená, že odebrání pobytového oprávnění nemá vliv na její pobytový status. Poměřil dopady do soukromého a rodinného života žalobce se závažností trestné činnosti. Rovněž vzal v potaz charakter trestné činnosti žalobce (úmyslný trestný čin) či skutečnost, že žalobce neprojevil pražádnou lítost nad svým činem. Své úvahy podpořil mj. statistikami dopravních nehod. Žalovaný neopomněl nahlédnout ani na ekonomické aspekty pobytu žalobce, zohlednil délku jeho pobytu, charakter vykonávané práce (která není nikterak speciální a vázaná na místo výkonu v České republice). Při svých úvahách pracoval se zjištěním, že žalobce v České republice nevlastní žádnou nemovitost, není držitelem živnostenského oprávnění. Žalobce rovněž není nijak zásadně integrován do České společnosti. Žalovaný zohlednil i délku pobytu žalobce na území České republiky. Velice precizně se pak zabýval

nejlepším zájmem nezletilé dcera žalobce. Své úvahy podpořil judikaturou správních soudů a Ústavního soudu.

42. V tomto kontextu krajský soud připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47), což tímto činí.
43. Krajský soud uzavírá, že žalovaný na poměrně obecně vznesenou námitku nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého aoridnného života reagoval v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem. Jeho úvahám a posouzení nemá co vytknout.
44. Krajský soud pouze doplňuje, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98; také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25).
45. Žalovaný nepřehlédl, že žalobcova družka má samostatné (tj. na žalobci nezávislé) pobytové oprávnění v podobě zaměstnanecké karty, a napadené rozhodnutí ji tak z hlediska její možnosti pobývat a pracovat na území České republiky nijak neovlivňuje. Mezi ní a žalobcem nebyl zjištěn vztah jakékoli závislosti. Odebrání pobytového oprávnění nemá vliv ani na pobytový status jejich společné dcery. Je proto pouze na „rodinném“ rozhodnutí, zda žalobcova manželka na území setrvá i v případě, kdy žalobce bude muset z území České republiky vycestovat, nebo zda rodina jako celek bude právo na soukromý a rodinný život realizovat v jiné zemi.
46. Ani soud proto neshledal, že by se jednalo o tak výjimečný případ, který by odůvodňoval nezrušení zaměstnanecké karty pro jeho nepřiměřenost z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
47. Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.
48. V této souvislosti soud připomíná též ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45), která zdůrazňuje, že si žalobce „*před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je*

povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.“

49. Žalobní bod proto není důvodný.
50. Soud na tomto místě a zcela nad rámec dodává, že žalobce by stejně nemohl být se žalobou proti rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty úspěšný pouze z důvodu existence rodinného života na území České republiky v takové podobě, že by hrozilo porušení čl. 8 Úmluvy. Z hlediska Úmluvy totiž postačuje, pokud má žalobce na vnitrostátní úrovni dostupné právní prostředky, jimiž lze dosáhnout ochrany práv a svobod v Úmluvě zakotvených, a to bez ohledu na jejich formu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. 5. 2000, Rotaru proti Rumunsku, stížnost č. 28341/95, bod 67, a ze dne 17. 10. 2013, Budrevich proti České republice, stížnost č. 65303/10, bod 101).
51. Zachování zaměstnanecké karty není jediným prostředkem, kterým by bylo možné zachovat právo žalobce na rodinný a soukromý život. Článek 8 ani jiné ustanovení Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu, pokud řešení nabízené vnitrostátními orgány umožňuje dotčenému jednotlivci bez překážek vykonávat jeho právo na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 10. 2016, B.A.C. proti Řecku, stížnost č. 11981/15, bod 35).
52. V případě žalobce lze uvažovat o možnosti požádat o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2022, č. j. 31 A 16/2022-37). Žalobce může rovněž požádat o udělení mezinárodní ochrany, neboť nelze vyloučit, že by žalobci mohla být udělena doplňková ochrana. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, „je-li ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“
53. Žalobce tedy i po zrušení platnosti zaměstnanecké karty disponuje řešeními své pobytové situace. Podle soudu bylo nelogické, pokud by žalobci nemohla být pro zásah do rodinného a soukromého života zamítnuta žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, přestože se dopustil úmyslného trestného činu, s čímž zákon spojuje bez dalšího zamítnutí žádosti, lze-li rodinný a soukromý život dostatečně zabezpečit prostřednictvím jiného institutu. Takovým postupem nemůže dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, neboť ten nedává cizinci právo na konkrétní typ pobytového oprávnění. Zrušením platnosti zaměstnanecké karty sice dochází k odebrání pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavění nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinou (obdobně také Městský soud v Praze například v rozsudcích ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, ze dne 25. 4. 2023, č. j. 43 A 106/2022-24, ze dne 18. 5. 2023, č. j. 54 A 13/2023-25)

54. Lze dodat, že vízum za účelem strpění jako dostatečně účinný prostředek k ochraně základních práv cizince shledal Nejvyšší správní soud i v případě možného porušení závazku non-refoulement, který vyplývá mimo jiné z čl. 2 a 3 Úmluvy (srov. rozsudek ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, či ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33.). Tím spíše pak je třeba jej považovat za dostatečný prostředek k ochraně práva na rodinný a soukromý život, které není absolutní.

V. 3. Porušení principu non-refoulement

55. Vzhledem k naposled uvedenému nemohl být žalobce úspěšný ani se svou námitkou, že napadené rozhodnutí nebylo možné vydat s ohledem na probíhající válečný konflikt v zemi původu žalobce.
56. Soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalobci přímo neukládá povinnost vycestovat na Ukrajinu, kde probíhá válečný konflikt. Napadené rozhodnutí mu také neukládá zákaz vstupu na území.
57. Lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: „NSS nepřisvědčil ani stěžovateli tvzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelovou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pobude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka (...). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli brozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35).
58. Ve shodě s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu tedy i krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí nevede k povinnosti žalobce vrátit se na válkou zasaženou Ukrajinu.
59. Je dále třeba rozlišovat uložení povinnosti vycestovat jako zákonného důsledku zrušení pobytového oprávnění od jejího nuceného výkonu. Již výše soud naznačil (viz bod 53 tohoto rozsudku), že v posuzované věci má žalobce k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit. Žalobce může ve lhůtě k vycestování iniciovat řízení, v nichž bude právě nemožnost jeho vycestování zohledňována.
60. Žalovaný se situací na Ukrajině, jejímž je žalobce státním příslušníkem, ve svém rozhodnutí zabýval. Byl si vědom toho, že v zemi původu žalobce je složitá situace a probíhá zde ozbrojený válečný konflikt. I ve svém rozhodnutí ovšem žalobci vysvětlil, že mu neukládá povinnost navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území České republiky.
61. I krajský soud zvažoval okolnost, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, sám v žalobě namítá, že jeho vycestování na území Ukrajiny brání probíhající válečný konflikt, tj. bezprostřední ohrožení jeho zdraví a bezpečnosti. Je obecně známou skutečností, že na

Ukrajinské probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt. Nucené vycestování žalobce zpět na území Ukrajiny by proto mohlo být v rozporu s čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

62. Uložená povinnost vycestovat z území České republiky však sama o sobě není v rozporu se zákonem a závazkem non-refoulement, neboť ve shodě s žalovaným krajský soud dospívá k závěru, že žalobci se touto povinností neukládá povinnost navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území České republiky. Dostát závazku non-refoulement lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. S takovou možností ostatně výslovně počítá úprava v ustanovení § 179 odst. 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v případech, kdy by jinak bylo vyloučeno užití důvodů znemožňujících vycestování v důsledku mimo jiné zvláště závažné trestné činnosti cizince (§ 179 odst. 3 téhož zákona).
63. Lze poukázat např. i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022-27, podle něhož *„ukončení pobytového oprávnění a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území ‚tolerován‘ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu (spojené se stanovením lhůty k vycestování – pozn. soudu) vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (vyjma důvodu podle § 33 odst. 1 písm. c/ téhož zákona)“*.
64. Rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty a stanovení povinnosti vycestovat tedy není přímým zásahem do práv žalobce, neboť nevede k jeho nucenému vycestování z území České republiky. Napadené rozhodnutí sice ukončilo jeho dosavadní pobytové oprávnění, nicméně z něj nelze dovodit, že je tento „výsledek“ definitivní. Pokud však žalobce ve stanovené době nevycestuje, resp. si svůj pobytový režim neupraví (např. nepodá žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu), bude na území České republiky pobývat bez pobytového oprávnění, tedy nelegálně.
65. Krajský soud uzavírá, že žalobce má k dispozici právní prostředky zajišťující, že nedojde k jeho bezodkladnému nucenému vycestování do země původu, a tudíž ke způsobení vážné újmy na jeho právu na život a právu nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, ani k ohrožení jeho zdraví a bezpečnosti na území Ukrajiny. Proto nemůže obstát námitka, že uloženou povinností vycestovat bylo zasaženo do jeho základních lidských práv. Žalobce má možnost svou situaci řešit zákonnými prostředky, které poskytují dostatečné právní záruky, že nedojde k jeho nucenému vycestování do země původu.
66. Ani tato žalobní námitka proto neobstojí.

V. 4. Další

67. Žalobce v žalobě též bez bližšího odůvodnění namítá porušení práva Evropské unie, konkrétně „čl. 5 odst. 4 Směrnice EP a Rady 2011/78/EU ze dne 13. 12. 2011“. Již výše soudu uvedl, že výčet údajně porušených ustanovení v žalobě, který není nijak navázán ke

konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod.

68. I přes výše uvedené dodává, že žalobce měl při formulaci své „námitky“ pravděpodobně na mysli Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě. Podle jejího článku 5 odst. 4 platí, že *„V případě, že informace nebo dokumenty připojené k žádosti nejsou podle kritérií stanovených ve vnitrostátním právu úplné, příslušný orgán písemně vyrozumí žadatele o tom, že jsou požadovány dodatečné informace nebo dokumenty, přičemž stanoví přiměřenou lhůtu pro jejich předložení. Lhůta uvedená v odstavci 2 se pozastaví do doby, než příslušný orgán nebo jiné dotčené orgány obdrží požadované dodatečné informace. Pokud dodatečné informace nebo dokumenty nejsou v této lhůtě poskytnuty, může příslušný orgán žádost zamítnout“*
69. Na nynější věci nicméně ovšem směrnice, kterou krajský soud vyhodnotil jako nejbliže nejasnému žalobnímu tvrzení odpovídající, jednoznačně nedopadá. Žalovaný totiž nevedl řízení o žádosti, ale *ex officio* zahájil řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Žalobce ostatně ani sám neuvádí, k čemu jej měl správní orgán vyzvat. V řízení žalobce nebyl pasivní a k věci se vyjadřoval. Též měl možnost se seznámit s podklady svého rozhodnutí.
70. Tato „námitka“ je zcela lichá.

VI. Závěr a náklady řízení

71. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaný vydal v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
72. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 30. dubna 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně